

δυστυχῆ ναύτην, ὅταν κατὰ τὰς ἀγρυπνίας τῶν ψυχρῶν νυκτῶν δὲν ἔχει τίποτε νὰ θερμανθῇ, παρὰ τὴν ἐνθύμησιν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀπὸ αὐτόν. "ὦ! σὲ παρκαλῶ, μὴ μοῦ ἀρνηθῇς. Ἡξεύρεις ὅτι ἡμεῖς οἱ ναυτικοὶ ἡμεθα ὀλίγον ἢ μᾶλλον πολὺ προληπτικοί. "Αν μοῦ τὸ ἀρνηθῇς αὐτό, θὰ μοῦ κάμῃς κακόν.

— Εἰς τὸ ἄλλο ταξεῖδί σου θὰ σοῦ κεντήσω ἓνα ὠραιότερον, Γεώργιε, καὶ θὰ ἐρωτήσωμεν καὶ οἱ δύο τὴν μητέρα μου ἐὰν θέλῃ νὰ βάλω μέσα εἰς αὐτὸ ἀπὸ τὰ μαλλιά μου· νὰ ἴσῃ λοιπὸν λογικὸς καὶ νὰ διώξῃς αὐτὰς τὰς ἀνοήτους ἰδέας· πρόκειται νὰ ἔχῃς μόνον ὀλίγην ὑπομονήν.

Ταῦτα εἰπούσα ἡ νέα ἡγέρθη ταχέως καὶ ἔτρεξε κατὰ μῆκος τῆς παραλίας νὰ συνάξῃ μερικὰ κόχλιδια. Ὁ Γεώργιος μετέβη βραδέως παρ' αὐτῇ καὶ τῇ εἶπε περιλυπός:

— Φεύγομεν ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, Μαρία· παρκαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν σῶοι, διότι δι' αὐτὸ τὸ ταξεῖδιον ἔχω μαῦρα προαισθήματα· ἂν ἔχω τὴν τύχην νὰ ἐπιστρέψω, θὰ εἰπῶ ἀμέσως πρὸς τοὺς καλοὺς μου γονεῖς τὴν ἀπόφασίν μου.

— Πρέπει νὰ ἔχῃς ὀλίγην γενναϊότητα, ναύτη, ἀπεκρίθη ἡ νέα προσποιουμένη εὐθυμίαν, τὴν ὁποίαν οὐδαμῶς ἠσθάνετο. Εἶναι καλοκαίριον καὶ θὰ κάμετε καλὸν ταξεῖδι. "Επειτα θὰ πηγαίνῃς νὰ ἰδῇς τὴν νῆσον τῆς Γαλλίας, τὴν πατρίδα τοῦ Παύλου καὶ τῆς Βιργινίας καὶ θὰ μοῦ τὴν περιγράψῃς. "Αν ἦμουν ἄνδρας, σὲ βεβαίω, ὅτι θὰ ἤρχομην καὶ ἐγὼ διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν μαζῇ τὰ ποιητικὰ ἐκεῖνα μέρη. Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ πλοῖόν σου. Θὰ ξαναἰδωθῶμεν μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς σου. Ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Παρήλθον ταχύτατα αἱ τρεῖς ἡμέραι, αἱ ὁποῖαι ἔμενον πρὸς τοὺς ναύτας. Ἐπῆλθε νέος χωρισμὸς σκληρότερος τοῦ πρώτου, διότι θὰ τὸν ἠσθάνοντο πλειότερον τοῦλάχιστον οἱ δύο νέοι.

Ἐπὶ πολὺν ὥραν ὁ Γεώργιος ἵστατο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀπομακρυνόμενου βρικίου, καὶ ὅταν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διακρίνῃ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κυματίζουσαν κόμην τῆς Μαρίας μεγάλη δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ ἐνόμισεν ὅτι ἄπασα ἡ εὐτυχία του ἐξέλιπε μετὰ τῆς παρθενικῆς μορφῆς τῆς φίλης του. Μετεμελήθη πικρῶς, διότι ἀνόητος συστολὴ τὸν ἐκώλυσε νὰ παραιτηθῇ ἀμέσως τοῦ ναυτικοῦ ἐπαγγέλματος, μυρίκι δ' ἀπαίσιαι ἰδέαι τῷ ἐπήρχοντο κατὰ νοῦν.

Γ

Καὶ ἡ Μαρία ἦτο περίλυπος· καθ' ἐκάστην διέτριβε πολλὰς ὥρας ἐντὸς μικρᾶς σκιάδος τοῦ κήπου τῆς μητρὸς τῆς, οὗτινος τὰ κύματα ἐπληττον τὰ τεῖχη. Ἐκεῖ, τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα ἐπὶ τῆς χειρὸς, παρητῆρει μὲ βλέμμα μελαγχολικὸν τὴν θάλασσαν, ὅτε μὲν γαλήνιον καὶ ἄλλοτε κυματόεσσαν· ἐσκέπτετο, ἡ δυστυχὴς νέα,

ὅτι καὶ τοῦ ναύτου ἡ ζωὴ εἶναι ὡς καὶ ἡ θάλασσα, ὅτε μὲν ἡσυχος καὶ μεδιώσα, ἄλλοτε δὲ ἀπελπιστικὴ καὶ φορικαλέα, ἡ δὲ σκέψις αὕτη τὴν κατέθλιβεν.

Ἡ οἰκογένειά τῆς παρετήρησε πάραυτα τὴν λύπην, ἥτις ὑπέσκαπτεν ὑποκόφως τὴν νέαν· ἡ δὲ μήτηρ τῆς ἀνέγνω ἀκόπως ἐν τῇ ἀπλοϊκῇ ψυχῇ τῆς θυγατρὸς τῆς τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἡ τελευταία ἠγνύει εἰσέτι, τὸ ἐκοινοποίησε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Γεωργίου, ἀμφότεραι δ' ἀπεφάσισαν νὰ πείσωσι τὸν νέον ν' ἀσπασθῇ ἄλλο ἐπαγγελμα καὶ νὰ τοὺς συζευξῶσιν. Ἀλλως δὲ τὰς ὑπονοίας τῶν μητέρων ἐνίσχυσε καὶ τὸ μελαγχολικὸν ὕφος τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Γεωργίου, ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, τὰς ὁποίας ἡ Μαρία περιέμενε πάντοτε μετὰ τσαυτῆς ἀγωνίας, ἔπαυσαν ἐρχόμεναι ὅπως τὴν παρηγορῶσι. Παρήλθεν ἐν ἔτος, παρήλθον δύο ἔτη, τρία ἔτη χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ληφθῇ εἰδήσις περὶ τοῦ Ποσειδῶρος. Ὅσοι εἶχον συγγενεῖς ἐντὸς αὐτοῦ ἐφοβήθησαν ἐπὶ τέλους δυστύχημα· ἦτο δὲ σπαρκατικὴ ἡ λύπη τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, αἵτινες καθ' ἐκάστην συνηθορίζοντο εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐβύθιζον τὰ ἀπληστα αὐτῶν βλέμματα εἰς τὸν ὀρίζοντα. "Αν ἐνεφανίζετο κανὲν πλοῖον, ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων ἀνεφαίνετο ἄκτις ἐλπίδος, πάντων αἱ καρδίαι ἐπαλλον, πάντων τὰ χεῖλη ἤνοιγον ὥπως ἀναπέμψωσι πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίας, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατελάμβανεν αὐτοὺς μεγίστη ἀποθάρρυνσις, ἅμα ἀνεκάλυπτον ὅτι τὸ πλοῖον ἐκεῖνο δὲν ἦτο ὁ Ποσειδῶν.

Καὶ ἡ Μαρία ἐπηρώτα καθ' ἐκάστην τὴν θάλασσαν, καὶ τῇ ἐζήτηι λόγον περὶ τῆς ζωῆς τοῦ φίλου τῆς ἀλλ' ἡ θάλασσα ἔμενεν ἄφωνος, τηροῦσα τὸ τρομερὸν αὐτῆς μυστικόν.

Ἐπὶ βράχου ἀποκρύμνου, ὑπερκειμένου τῆς θαλάσσης κατὰ ἑκατὸν καὶ πλέον πόδας, ὑπῆρχε παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸν ὁποῖον μεγάλως οἱ ναῦται σέβονταν. Ἐκεῖ, κατὰ τὰς τρικυμίας καὶ τὰς καταιγίδας, ὅταν ἡ μηχανώδης θάλασσα συντρίβεται παταγωδῶς ἐπὶ τῶν βράχων, γονυπετοῦσιν ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ βράχου αἱ μητέρες καὶ αἱ σύζυγοι, προσευχόμεναι εὐλαβῶς ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ναυτῶν, τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὴν λύσσαν τῶν στοιχείων. Τὸ θέαμα τῶν θρηνουσῶν γυναικῶν εἶναι συγκινητικώτατον, μετὰ δὲ τῶν λυγμῶν καὶ τῶν προσευχῶν ἀναμειγνύεται ὁ ὑπόκωφος κρότος τῶν κυμάτων, ἀποτελῶν ἁρμονίαν κλαυθμηρὰν ἅμα καὶ τρομεράν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπέστην.

Πολλάκις ἡ Μαρία ἀνέβη ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκείνου μετὰ τῶν συντρόφων τῆς· ἀλλ' ὁ Γεώργιος παρειαυσιχόμενος ἐβοήθει αὐτὴν ἐν τῇ ἀποκρήμνῳ ἐκείνῃ ὁδῷ. Τὰ πάντα τῇ ὑπενηθίμει αὐτὸν καὶ μεγάλως ἐλυπεῖτο, διότι τῷ ἡρνήθη τὸ ἀθῶον δῶρον, τὸ ὁποῖον τῇ εἶχε ζητήσει. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς ἐφανταζέτο ὅτι τὸ δῶρον τοῦτο θὰ τῷ ἔφεραν ἴσως εὐτυχίαν, ὡς ἔλεγεν, ἄφθονα δὲ δάκρυα ἐπλημμύριζον τὸ πρόσωπόν τῆς...

Τέλος, παρήλθον πολλὰ ἔτη, οὐδ' ἡ ἐλάχιστη δὲ πλέον ἀπελείπετο ἀμφιβολία

περὶ τῆς τύχης τοῦ Ποσειδῶρος καὶ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ. Ναυαγία τινα εὐρεθέντα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς νήσου τῆς Γαλλίας καὶ φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶρος ἀφῆρσαν πᾶσαν ἐλπίδα.

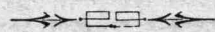
Οὕτως οἱ δύο ἐκεῖνοι νέοι, ἀγαπώμενοι ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας, ἐχωρίσθησαν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ Μαρία ὑπῆρξεν ἀπαρηγόρητος, ἀπωλέσασα δὲ τοὺς γονεῖς τῆς ἐγένετο μοναχὴ. Πρὶν ἢ ὀριστικῶς ἀσπασθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ κείρῃ ἡ ἰδία τὴν κόμην αὐτῆς· ἀνέβη τότε μόνη τὸν βράχον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἐγονυπέτησεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βράχου καὶ κατέρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ὠραίαν καὶ μαύρην κόμην αὐτῆς!

— Τοῦ ἡρνήθην μίαν πλεξίδα! ἐπιθύρισε διὰ πνιγνῆς φωνῆς· τὰ κύματα ἃς φέρουν τὴν κόμην μου ὀλόκληρον ὅπου κεῖται τὸ σῶμά του, ὅπως μέρος τοῦ σώματός μου ἀναπαυθῇ πλησίον του!... Θεέ μου, συγχώρησον τὴν τελευταίαν ταύτην ἀδυναμίαν τῆς σπαραχθείσης καρδίας τῆς δούλης σου. Τοῦ λοιποῦ ἀνῆκω καθ' ὅλοκληρίαν εἰς Σὲ καὶ τοὺς πάσχοντας.

Ἡ Μαρία ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς μὲ στωικὴν γενναϊότητα. Ὅταν ἀνεμιμνήσκετο τὰς θλίψεις αὐτῆς ἠσπάζετο τὸν σταυρὸν τοῦ κομβολογίου τῆς, καὶ ἔτρεχε πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἢ τοὺς ἀσθενεῖς μὲ γλυκεῖς λόγους εἰς τὸ στόμα καὶ ἀγγελικὸν μειδίαμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὴν ἐγνωρίσαμεν γρατὰν ὥρᾶν καὶ μὲ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον, ἀλλ' ἔχουσιν τὴν ἀναλλοίωτον ἐκείνην καλλονήν, ἣν ἀποτυποῖ εἰς τὸ πρόσωπον ἡ καθαρὰ συνειδήσις· εἶχε τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην καλλονήν, ἥτις ἀναγινώσκειται ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς γυναικός, ἥτις πολὺ ὑπέφερεν, ἀλλ' ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ δύναμιν καὶ γενναϊότητα. Οἱ πτωχοὶ τὴν ὠνόμαζον *Καλὴν ἀδελφὴν*!

Ἡμέραν τινα ἡ ψυχὴ τῆς ἀπέπτῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων καὶ τῶν εὐλογιῶν πάντων, οἱ δὲ πτωχοὶ τῆς ἔφερον τὸν νεκρὸν τῆς εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Κατὰ πᾶσαν ἀνοιξὶν οἱ κάτοικοι τοῦ Ροσκῶφ ἀνανεύσι τὰ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἀνθη, τὴν δὲ *Εορτὴν τῶν Νεκρῶν* καταθέτουσιν ἐπ' αὐτοῦ στεφάνους. Α Β.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΚΟΥ ΟΙΝΟΥ [Ἀ-ήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Χθὲς μεταβάιντες χάριν τῆς *Εορτῆς τῶν Νεκρῶν* εἰς τὸ κοιμητήριον, εἶδατε:

Τὸν ἀνθρώπον τοῦ λευκοῦ οἴνου;

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ κοιμητήριον *Père Lachaise*, διέρχεσθε τὴν μεγάλην δειροστοιχίαν, ἥτις φέρει ἀπέναντι τοῦ παρεκκλησίου, στρέφεσθε δεξιᾷ, διέρχεσθε πρὸ τοῦ τάφου τῆς οἰκογενείας *Raspail*, ἐπὶ τοῦ ἡμικυκλίου ὅπου ἐγείρεται τὸ μνημεῖον τοῦ *Casimir Périer*, στρέφεσθε πάλιν δεξιᾷ, ἀφίνοντες ἀριστερὰ τὴν πυραμίδα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κεῖται ὁ *Béranger*, ἔπειτα ἀνέρχεσθε ὀλίγον, καὶ εἰς τοὺς

πρόποδας τοῦ λοφίσκου τῶν τεθνεώτων... καί, ἐκεῖ εἶνε . . . ἐκεῖ χθές τὸν εἶδον ὄρθιον, μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπτή, καὶ μὲ τὸ ποτήριον εἰς τὴν χεῖρα ὀμιλοῦντα πρὸς τὸν τάφον τοῦ.

Εἶναι τάφος ἀπλοῦς κεκαλυμμένος ὑπὸ χλόης, περικυκλωμένος μὲ κιγκλίδα ξυλινὴν, ἔχων σταυρὸν ἀνευ ὀνόματος, ἀνευ χρονολογίας, καὶ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὁποῦ ὑπάρχει μέγα ποτήριον, σχεδὸν κερωσμένον ἐν τῷ χώματι.

**

Τὸ ἔνδυμά του εἶνε ἔνδυμα τεχνίτου, καθ' ἑκάστην Κυριακὴν εὐρίσκεται ἐκεῖ. Εἴτε βρέχει, εἴτε χιονίζει, οὐδέποτε λείπει. Μένει μίαν, ἢ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς μικρᾶς ξυλίνης κιγκλίδος, ὀμιλῶν δυνατὰ, καὶ ἀμερινῶν διὰ τοὺς διαβαίνοντας. Οἱ φύλακες τοῦ νεκροταφείου, ἀγνοοῦντες τὸ ὄνομά του, τὸν ἐκάλεσαν: "Ἀνθρώπου τοῦ Λευκοῦ Οἴνου.

Ἐάν, ἐκ περιεργείας ἢ πολυπραγμοσύνης, θελήσητε νὰ μάθητέ τι περιπλέον, θὰ σᾶς ἀποκριθῶσιν:

— Εἶνε τρελλός!

— Τρελλός! — εἶνε ἡ μόνη λέξις, ἣν ἡ εὐγενὴς κοινωνία ἐφεῦρεν, ὅπως χαρὰ κτηρίῃ ἐκείνους, οἵτινες σκέπτονται, βλέπουσιν, ἀγαπῶσι, κατὰ διάφορον ἢ αὐτὴν τρόπον.

"Οχι, ὁ ἄνθρωπος οὗτος δ' ἐν εἶνε τρελλός· θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξῃ ἡ ἀπλουστάτη του ἱστορία.

**

Τὴν 3ην Δεκεμβρίου τοῦ 1851, πρὸς τὰς 6 1/2 ὥρας τῆς πρωίας, ὁ Ἀντώνιος Μαρτῶ γλύπτης, μετέβαινεν εἰς τὴν ἐργασίαν του· κατελθὼν τὴν ὁδὸν *Ménilmontant*, διήλθε τὴν λεωφόρον καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ὁδὸν *Phélippeaux*, ὅτε πυροβολισμοὶ τινες ῥιφθέντες ὑπὸ στρατιωτῶν τοποθετημένων εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ *Temple*, τὸν ἠνάγκασαν νὰ ζητήσῃ καταφύγιον εἰς παρακείμενον καταστήμα. Μόλις ἀπὸ δέκα λεπτῶν εὐρίσκειτο ἐκεῖ, ὅτε εἶδεν ἄνθρωπον ὅστις ἐπίσης προσεπάθει νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν τρέχων· μόλις εἶχε κάμει δέκα βήματα, καὶ βολὴ σφαίρας τὸν ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Πληγωμένος ὁ δυστυχὴς ἀνηγέρθη, καὶ ἔρπων προσεπάθει νὰ φθάσῃ εἰς τοῖχόν τινα ἢ δρομίσκον ὅπως σωθῇ.

Ἦτο χαμένος καθ' ὅσον αἱ βραδεῖαι κινήσεις του ἐπέτρεπον εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ τὸν σκοπεύωσιν. Ὁ μόλυβδος ἠύλακον τὸ λιθόστρωτον, καὶ ἐκάλυπτεν αὐτὸ δι' ἀργίλλου.

Τοῦτο ἀκριβῶς ἐσκέπτετο ὁ Ἀντώνιος Μαρτῶ, ὅστις ἀφοῦ ἐδίστασεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἐξῆλθε τρέμων καὶ ἐν μέσῳ ἀδιακόπων πυροβολισμῶν, ἔλαβε τὸν πληγωμένον ἐκ τῶν ὤμων καὶ τὸν ἔσυρε μέχρι τοῦ οἰνοπωλείου. Ὁ πληγωμένος εἶχεν ἀπωλέσει τὰς αἰσθήσεις του.

Ὁ Ἀντώνιος ὥχρος μὲ τὰς τρίχας ὑγράς, τοὺς ὀδόντας κροτούοντας, ἐπεσεν ἐπὶ σκαμνίου ἐξητλημένος ἐκ τοῦ θάρρους, τὸ ὅποιον εἶχε λάβει.

— Μήπως ἔχετε τίποτε; τὸν ἠρώτησεν ὁ οἰνοπώλης.

— "Ω! νὰ ἔχω... διψῶ... μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀποθαμμένος... νά! ἀκόμη σφυρίζουν τὰ αὐτιά μου... "Ω! τί παράξενο σφύριγμα ποὺ κάνουν ἡ σφαίραις.

Ὁ πληγωμένος ὠδηγήθη εἰς τὴν οἰκίαν του τῇ φροντίδι τοῦ Ἀντωνίου, μετὰ δεκαπέντε δὲ ἡμέρας ἐπανελάμβανε τὴν ἐργασίαν του.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ σωτὴρ καὶ ὁ σωθεὶς ἐγένοντο φίλοι.

**

"Αγαχοὶ καὶ οἱ δύο, ἐργαζόμενοι καθ' ἑκάστην ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας, μὴ ἔχοντες καιρὸν παρὰ μόνον τὸ ἀλύγευμα τῆς Κυριακῆς ἵνα βλέπωνται, ἔλαβον τὴν συνήθειαν νὰ συναντῶνται καθ' ἑκάστην πρωίαν πρὸς τὰς 6 παρὰ τῷ οἰνοπώλῃ τῆς ὁδοῦ *Phélippeaux*, ἵνα πίνωσιν.

Οὐδεμίαν ἡμέραν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν συνέντευξίν των, τὴν ὀρισμένην ὥραν συνητῶντο τόσο ἀκριβῶς, ὥστε οἱ γείτονες τῆς συνοικίας ἐκάνονίζον τὰ ὀρολόγια των μὲ τὴν παρουσίαν των.

Ἐπινον ἀπὸ δύο φορὰς λευκὸν οἶνον, πληρόνων ἕκαστος τὸ προσφερθέν, ἔμενον ὁμοῦ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὀμιλοῦντες περὶ τῶν μικρῶν των ὑποθέσεων, τῶν ἡδονῶν των, τῶν ἐρωμένων των, συμβουλευόμενοι ἀλλήλους περὶ τῶν διαφορῶν ἐπισυμβαινόντων αὐτοῖς, καὶ ἅμα ἡ ἡμίσεια ἤχει, ἐχαίρετῶντο καὶ ἐπορεύοντο εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Τὴν Κυριακὴν πρὸς τὰς δύο, κλλωπισμένοι, ἐξυρισμένοι, καθαρισμένοι καὶ μειδιῶντες συνητῶντο εἰς τὸν φραγμὸν τοῦ *Ménilmontant*, ἐπήγαινον εἰς τὴν *Charonne* εἰσέρχοντο εἰς τὴν *Sollognotte* *Goraika* — μικρὰ ἐπιγραφὴ, ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον, καὶ ἡ ὁποία ἄλλοτε εὐρίσκειτο εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους *Romainville*, — ἐπαίζον τὸ ἀψίνθιον των εἰς τὸ ζατρίκιον· ἔπειτα ἀφοῦ ἔπινον τὸ ὀρεκτικόν των κατέβαινον καὶ ἔτρωγον ἐν τηγανιτῶν αὐγὸν καὶ ἐν δίπυρον *Eis τὸν μικρὸν καλὸν ἄνθρωπον*, ὅστις . . . Οὐδέποτε, οὐδεμίαν ὥραν ἔλειψαν ἐκ τοῦ προγεύματος τούτου.

**

Πρωίαν τινὰ τοῦ 1865 ὁ Μαρτῶ ἦλθε μόνος, ἵνα πῇ μίαν. Περιέμενεν ἐπὶ δύο ὥρας, ἔπειτα ἀνήσυχος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐργοστάσιον χωρὶς νὰ μάθῃ περὶ τοῦ φίλου του.

Φθάσας εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συντρόφου του ἔμαθε παρὰ τοῦ θυρωροῦ τὸ κατὰ τὴν νύκτα συμβὰν δυστύχημα — ὁ φίλος του εἶχεν ἀποθάνει!

Ὁ Ἀντώνιος ἐφρόντισεν ὅπως τὸν κηδεύσῃ ἀξιοπρεπῶς, ἠγόρασε διὰ τῶν οἰκονομῶν του τάφον, διατάξας νὰ σκαψῶσι λάκκον διὰ δύο... καὶ διὰ τὸν ἐαυτὸν του.

**

Τὴν ἐπαύριον τῆς κηδείας, ὅταν ἦλθε μόνος εἰς τὴν ὁδὸν *Phélippeaux*, ὁ οἰνοπώλης ἀφηρημένος, ἔθεσε δύο ποτήρια. Χονδρὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Ἀντωνίου, ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ σιωπη-

λός, κινῶν τὴν κεφαλὴν, καὶ παρατηρῶν τὸ πλήρες ποτήριον . . . συνέκρουσε τὰ ποτήρια ὀμιλῶν σιγὰ, ὡς νὰ ὠμίλει μετὰ τοῦ φίλου του, τὸν ὅποιον μόνον αὐτὸς ἔβλεπεν. Αἰφνης ἐζήτησε φιάλην κενήν, ἔλαβε τὸ χωνίον, ἔχυσεν ὁ ἴδιος τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηρίου εἰς τὴν φιάλην, τὴν ἐπώμασεν ἐπιμελῶς καὶ τὴν παρέδωκεν εἰς τὸν οἰνοπώλην μὲ πολλὰς συστάσεις. Ἐπὶ ὁκτὼ ἡμέρας ἐπανελάμβανε τὴν αὐτὴν σκηνήν.

Τὴν Κυριακὴν μὲ τὴν φιάλην εἰς τὴν χεῖραν ἐπορεύθη εἰς τὸ κοιμητήριον, φθάσας εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ φίλου του ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν, ἐγονυπέτησε καὶ προσευχήθη, ὀλίγον, ἔπειτα χύνων λευκὸν οἶνον εἰς τὸ ποτήριον, τὸ ὅποιον μετ' ἐκτουτο ἔφερε, καὶ κενῶντων ὅλον τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης ἐπὶ τῆς μαλακῆς εἰσέτι γῆς... εἶπε, μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως:

— Ἰδοὺ, λάβε τὸ μερίδιό σου, φίλε μου... κάθε Κυριακὴ θὰ ἔρχωμαι καὶ θὰ ὀμιλοῦμαι ἀκόμη μαζί. Ἄν ἔχῃς θλίψεις ἐκεῖ ψηλά, θὰ μοῦ ταις λές. Δὲν σὲ βλέπω, ἀλλὰ θὰ σὲ ἀκούω . . . Κοιμήσου ἡσυχος, ἢ ὑποθέσεις σου θὰ γείνουν . . . σοὺ τὸ ὑπόσχομαι . . . Βλέπεις ταις γυναικαῖς! ἢ ἀχάρισταις... Ἐκείνη δὲν ἔρχεται νὰ σὲ βλέπῃ, καὶ ὡς τόσο μοῦ ἐζήτησε ἕνα πρᾶγμα σου γιὰ νὰ σὲ θυμᾶται... Τῆς ἔδωκα τὴ φωτογραφίαν σου, μὲ ἐκείνη τὴν ἔχει . . . καὶ θὰ ἐπιοτιμούσῃ κατὶ καλλίτερον ἀκόμη . . . Μοῦ ἀνέφερε διὰ τὸ ὀρολόγι σου, καὶ διὰ τὸ χονδρὸ δακτυλίδι, τὸ ὅποιον ἐφόρεις τὴν Κυριακὴν. "Ω! θὰ τῆς τὰ δώσω, καί! . . . Ἐμένα ὅμως τὸ καλλίτερον μοῦ φαίνεται ἡ εἰκόνα σου. "Α! πῶς σὲ ἔχασα, πτωχέ μου φίλε! . . . Ἐστενωχωρήθηκα πολὺ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, ἔκλαψα . . . Καὶ ἐγελοῦσαν διὰ τοῦτο ἡ ἄσφαταις, μὲ περιγελοῦσι, καὶ μοῦ λέν ὅτι ἡ λύπη μὲ ἐγέρασε, διότι τὸ χέρι μου δὲν εἶνε πλέον σταθερό, τὰ μάτια μου βλέπουν θολὰ, καὶ διότι τὸ ἐξωτερικόν μου εἶνε κακοφτισμένο, ἡ καρδιά μου ὅμως εἶνε νέα ἀκόμη...

Ἐπὶ μίαν ὥραν ὁ Ἀντώνιος ὠμίλει οὕτω πιστεύων ἐαυτὸν μόνον μετ' ἐκείνου τὸν ὅποιον εἶχεν ἀπωλέσει.

Καὶ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἐπεσκέπτετο τὸν ἀποθανόντα φίλον του.

**

Χθές, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Λευκοῦ Οἴνου δὲν ἐκράτει μόνον φιάλην, ἔφερε καὶ ὑπερμεγέθη ἀνθοδέσμη, καὶ τὸν ἤκουσα λέγοντα ἐνθ' ἀνύψου τοῦ ποτηρίου του:

— Εἰς ὑγείαν σου, δυστυχισμένε μου φίλε. εἰς ὑγείαν τῆς εορτῆς σου, εἰς ὑγ....

Ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καὶ ἐπανελάθεν:

— Εἰς ὑγείαν τῶν ἀποθαμμένων!

Δ. Γ. Π.

Αἱ τῆς σελίδος ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν, μὴ συνοδεύονται μὲ τὸ ἀντικείμενον τῆς συνδρομῆς δὲν λαμβάνονται ὑπὸ φέρον. — Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ καὶ συνδρομηταὶ ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθῆνας ἐπὶ τῆς Διεύθυνσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Μνηστωρημάτων.